

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

P- 287/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu po sucu Renati Vrđuka, u pravnoj stvari tužitelja Marine Grčić iz Karlovca, Dr. A. Starčevića 15, OIB: 42077607064, zastupanog po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici iz Karlovca, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po OD Leko i partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave dovršene 8. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, po objavi od 12. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 isplatiti tužiteljici Marini Grčić iz Karlovca, Dr. Ante Starčevića 15, OIB: 42077607064 na ime preplaćene valute u CHF po kreditu podignutom u CHF, iznos od 3.599,11 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.04.2016.g. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

II Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 isplatiti tužiteljici Marini Grčić iz Karlovca, Dr. Ante Starčevića 15, OIB: 42077607064 na ime razlike pogrešno obračunate glavnice iznos od 355,02 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01.10.2015.g. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim

trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III S viškom tužbenog zahtjeva za iznos od 4.407,41 eur tužitelj se odbija.

IV Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 isplatiti tužitelju troškove postupka od 300,00 eura, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude tj. od 12. svibnja 2026., pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pa do isplate, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 27. ožujka 2007. s tuženom sklopio Ugovor o kreditu, broj 9012364312, solemniziran kod javnog bilježnika Nine Bubaš Magličić iz Karlovca, pod brojem OV-3897/07, kojim ugovorom je tužitelj podignuo kredit u iznosu od 56.500,00 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tužene, važeće na dan korištenja kredita, te sa promjenjivom kamatnom stopom određenom Odlukom tužene o kreditiranju građana.

Predmetni kredit je vraćen u cijelosti.

1.1. Tužena je u Ugovor o kreditu ugradila odredbe o valutnoj klauzuli u CHF koja je ugovorena na način da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, što je protivno čl. 96 i 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 79/09- dalje ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (članak 102 ZZP).

1.2. Pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/2012. od 4. srpnja 2013., donijetom u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač, koja je u odnosu na ugovorenu valutu u CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH, posl.br. Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. i presudom Vrhovnog suda RH, posl. br. Revt-2221/18 od 3. rujna 2019., presuđeno je da je između ostalih banaka i ovdje

tužena „u razdoblju od 01.01.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“

1.3. Navedenim je presudama odlučeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 41/14, 110/15, 14/19) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. tog Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09) koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe.

1.4. Odredbom čl. 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a u kojem slučaju će sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

Dakle, prethodno citirana pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, donesena u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, a kojom je sud proglasio valutnu klauzulu CHF nepoštenom i ništetnom i u odnosu na tuženu, pravno je obvezujuća za sve vrste potrošačkih ugovora pa tako i za predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i tužene.

1.5. Tužitelj je plaćajući rate kredita koje su se temeljile na ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF preplatio svoju obvezu, slijedom čega tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženoj za vraćanje onog što je primljeno na osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog iznosa pa do isplate.

2. 12. prosinca 2015. tužitelj je s tuženikom sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu br. 9010880228, (dalje Dodatak), a kojim Dodatkom je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a prema odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju. U čl. 6 Dodatka utvrđeno je da da preostala neotplaćena glavnica kredita, prema novom otplatnom planu denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u eur, iznosi 18.745,59 eur u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za eur tečajne liste tuženika, a čl. 5 Dodatka utvrđeno je da tužiteljica ima potraživanje prema tuženoj u vidu preplaćenog iznosa od 38.139,15 kn koji iznos je tužiteljici isplaćen kroz umanjenja kasnijih anuiteta kredita.

2.1. Međutim, unatoč prethodno navedenome, potraživanje tužitelja nije u cijelosti isplaćeno.

3. Tužitelj stoga, predlaže da sud, po provedenom postupku, donese presudu kojom će naložiti tuženoj povrat preplaćenih iznosa, a do koje preplate je došlo iz razloga što je tužitelj tuženoj plaćao rate kredita koje su se temeljile na ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli. Ujedno tužitelj potražuje naknadu parničnih troškova.

4. Tužitelj je konačno postavio tužbeni zahtjev u podnesku od 30. prosinca 2025., a nakon izrade nalaza i mišljenja po financijsko-knjigovodstvenom vještaku te potražuje isplatu iznosa od ukupno 3.599,11 eura na ime preplećene valute u CHF po kreditu podignutom u CHF uz zz kamatu tekuću od 1. travnja 2016. te iznosa od ukupno 355,02 eur na ime razlike pogrešno obračunate glavnice sa zz kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate.

5. Kako je u odnosu na glavni zahtjev tužitelj smanjio svoje potraživanje za iznos od ukupno 4.407,41 eur, a koje smanjenje prema već ustaljenoj sudskoj praksi ima karakter djelomičnog povlačenja tužbe, to se takvom djelomičnom povlačenju tuženik usprotivio, pa je sud odlučivao o visini koja tužitelju pripada u odnosu na glavni tužbeni zahtjev, a to je iznos od ukupno 8.361,54 eur.

6. Tuženik u odgovoru na tužbu ne osporava da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu kako to navodi tužitelj u tužbi.

6.1. Međutim, tuženik navodi da je premetni ugovor prestao postojati jer je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak Ugovoru sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u eur. Te je time prestala povreda potrošača (ovdje tužitelja) koju bi u vrijeme podnošenja tužbe trebalo otkloniti jer je ista otklonjena upravo provedbom konverzije, pa tužitelj više nema interesa za ovu tužbu.

6.2. Nadalje, tuženik upućuje na odredbu čl. 22 st1 Zakona o obveznim odnosima prema kojoj je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti RH izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti, a što znači da odredba ugovora kojom je tužitelju stavljen na raspolaganje iznos kredita u kunama koji odgovara protuvrijednosti u CHF nikako ne može biti nezakonita.

Dalje obrazlaže da se ne može raditi o nepoštenoj odredbi jer stranke nisu o njoj pojedinačno pregovarale, a posebno jer tužitelju nije pridođen eventualni rizik od porasta tečaja CHF u odnosu na kunu. Tuženik obrazlaže da je svaki potencijalni korisnik kredita, pa tako i tužitelj, od strane zaposlenika banke upoznat s rizikom od eventualnog rasta tečaja ali je tužitelj takve rizike u cijelosti prihvatio znajući da mogu utjecati na visinu anuiteta, a sa mogućom oscilacijom tečaja bio je upoznat i kroz priopćenja HNB.

Nadalje, tužena navodi da se u ugovoru ne navodi da se kredit otplaćuje u kunama niti je anuitet izražen u kunama nego je izričito navedeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste banke na dan plaćanja, a prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora, a otplatna tablica izrađena je sukladno odluci HNB.

Također tužena ističe da je valutna klauzula dopuštena temeljem čl. 22 ZOO, a to znači da ne stavlja tužitelja kao potrošača u nepovoljniji položaj nego djeluje prema svim sudionicima.

U konačnici tužena navodi da je valutna klauzula bila dopuštena jer za njeno ugovaranje je postojala zakonska osnova, tužitelj je bio upoznat sa rizicima dizanja takve vrste kredita ali je unatoč tome na kredit pristao, obeštećen je po provedenoj konverziji, a koja je provedena u skladu sa zakonom te smatra da tužitelj polazi od pogrešnog tumačenja presude donijete u kolektivnom sporu .
Ujedno tužitelj ističe prigovor zastare.

7. Tuženik predlaže tužitelja odbiti s tužbenim zahtjevom u cijelosti te potračuje naknadu parničnih troškova.

8.Što se tiče navoda tuženika koji su istaknuti u odgovoru na tužbu i kasnije tijekom postupka tužitelj, a prvenstveno što se tiče prigovora zastare, navodi da je prigovor u cijelosti neosnovan jer pokretanjem postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dolazi do prekida zastare temelje čl. 241. ZOO te zastara individualnih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke o navedenom predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, a kakav stav je zauzeo i VSRH u svojoj presudi broj Rev-2245/17. To znači da zastarni rok za podnošenje individualne tužbe za restituciju zbog preplaćenog tečaja 2023.

9.Što se tiče daljnjih utvrđenja iz postupaka koji su vođeni kod Trgovačkog suda u Zagrebu tužitelj i nadalje navodi da se u ovome postupku moraju primijeniti sva utvrđenja koja su pravomoćno presuđena u postupku Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12, a ZZP izrijekom navodi kako odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Navedenom odlukom doista je utvrđeno da je tužena u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovoru odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom banke i o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna kao i valutnu klauzulu u CHF iako tražbinu nije trebalo vezivati uz CHF radi zaštite vrijednosti.

9.1.Iz Ugovora u konkretnom slučaju tužena je sa tužiteljem ugovorila valutnu klauzulu u CHF na isti način kako je to odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu utvrđeno da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi. Prema čl. 138.a. ZZP propisan je obvezujući učinak te presude za sudove u postupcima koje pojedinačno pokrene potrošač.

10.Radi utvrđenja činjeničnog stanja sud je proveo dokazni postupak tijekom kojeg je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu, pročitao nalaz i mišljenje knjigovodstvenog vještaka na str. 99-111 te proveo dokaz saslušanjem tužitelja.

11.Na temelju tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svakog za sebe i u njihovoj ukupnosti, ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev djelomično osnovanim u pogledu visine potraživanja tužitelja.

11. Prethodno obrazlaganju razloga zbog kojih sud cijeni da je tužbeni zahtjev osnovan valjalo je odlučiti o istaknutom prigovoru zastare po tuženiku.

11.1. U postupku je utvrđeno i nesporno je:

- da je individualnu tužbu u ovom predmetu podnijeta 2. listopada 2020.,
- da je tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnijeta je 4. travnja 2012.,
- da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 (od 4. srpnja 2013.) u odnosu na ugovorenu valutu postala pravomoćna 14. lipnja 2018.

11.2. Odredba čl. 214. st. 1-3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i dr., dalje: ZOO) propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze.

Člankom 215. st. 1. ZOO propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok je čl. 241. ZOO propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

Nadalje, člankom 245. st. 1. ZOO propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

Nadalje podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude broj: Pž-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. zastara je počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnova ugovorena valute, kod čega se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

11.3. O tome je pravno shvaćanje zauzeto i u odluci VSRG broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., a koja je donijeta povodom revizije (podnijeta protiv presude ŽS u Osijeku broj: Gž-820/17 od 29.6.2017.-gdje je o zahtjevu za povrat preplaćene kamate) upravo u pogledu postavljenog pravnog pitanja "predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena u skladu sa čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača, tužbu definiranu čl. 241. ZOO odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?".

11.4. U citiranoj odluci VSRH je zauzeo slijedeće shvaćanje: "pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe".

11.5. U vrijeme podnošenja kolektivne tužbe 4. travnja 2012., utužena tražbina, a imajući u vidu utuženi period kako je naprijed obrazloženo, nije bila u zastari, podnošenjem kolektivne tužbe došlo je do prekida zastare, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a zastara je za

individualne tužbe (pa tako i ovu predmetnu) počela ponovno teći 14. lipnja 2018. u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute (razlike u tečaju CHF).

11.6. Kako je dakle, ovdje tužba podnesena 2.listopada 2020., a Zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a 14. lipnja 2018. prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala je pravomoćna odnosu na valutu, to proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena u zastarnom roku, pa istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

12.O predmetu spora

12.1. Predmet ovog spora je isplata utuženog iznosa s osnova ništetne odredbe Ugovora o kreditu tužiteljice o valutnoj klauzulu u CHF.

12.2. Između stranaka u ovoj pravnoj stvari nije sporno da su tužitelj i tuženika na iznos od 56.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važećem na dan korištenja kredita, sa promjenjivom kamatnom stopom određenom Odlukom tužene o kreditiranju građana, da je ugovoren rok otplate 180 mjeseci sa početnom kamatnom stopom od 4,75% godišnja promjenjiva i da je tužitelj plaćao ugovorenu kreditnu obvezu u jednakim mjesečnim anuitetima te da se mijenjala vrijednost ugovorene valute u CHF koju je tužitelj plaćao u kunskoj protuvrijednosti u jednakim mjesečnim ratama sa ugovorenom promjenjivom kamatom.

12.3. Nadalje nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili 12. prosinca 2015. Dodatak Ugovora o kreditu kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR iz čijeg sadržaja slijedi da je tužitelj, kao korisnik kredita po Ugovoru o kreditu, pristao na konverziju temeljem Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju iz NN 102/15 u EUR, da prihvaća izračun konverzije kredita, da nakon konverzije kredita preostala neotplaćena nedospjela glavnica, prema novom otplatnom planu denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u eur iznosi 18.745,59 eur u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za eur tečajne liste tužene, a čl. 5 je utvrđeno da tužiteljica ima potraživanje prema tuženoj u vidu preplaćenog iznosa od 38.139,15 kn koji iznos je tužiteljici isplaćen kroz umanjeње kasnijih anuiteta kredita..

13. Između stranaka sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva.

14. Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu u onom dijelu kojem je ugovorena valutna klauzula, tuženik isplati preplaćeni iznos sa zakonskim zateznim kamatama.

14.1. Na temelju priložene dokumentacije utvrđeno je:

- da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu kako je naprijed već obrazloženo
- da je ugovorena redovna kamatna stopa, promjenjiva i iznosi 4,75% time da tužena može promijeniti kamatnu stopu ovisno o faktorima koji su navedeni u čl. 4.2. Ugovora
- da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF po srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja

14.2. U odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali.

14.3. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula).

14.4. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali.

14.5. Sukladno članku 502.c ZPP i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba o valutnoj klauzuli.

14.6. Kako su odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu valutna klauzula to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom.

14.7. Što se personalnih dokaza tiče sud je proveo dokaz saslušanjem tužitelja iz čijeg iskaza da je predmetni kredit bio stambeni kredit jer je morala riješiti stambeno pitanje, a bila je potrebna sveobuhvatna adaptacija stana.

O mogućnostima dizanja kredita u banci je razgovarala s osobnim bankarom koji je predložio kredit u CHF jer se radilo o tada stabilnoj valuti i kako im je objašnjeno, radilo se o proizvodu banke, pa kredit u drugim valutama nije spominjan. Dobila je informativni izračun mjesečnog anuiteta i kako im je financijski bila izvediva tkva otplata odlučila je sa suprugom dignuti kredit, ugovor kojeg je potpisala bio je već unaprijed pripremljen, provjerila jesu li točno navedeni osobni podaci, iznos kredita, visina mjesečnih anuitata te nije tražila dodatna obrazloženja jer joj je rečeno da se radi o kreditu kojega može prihvatiti ili ne.

Nakon nekog vremena anuiteti su počeli rasti čak i 50% u odnosu na početni i tada vraćanje takvog iznosa više nije bilo moguće.

Nije išla u banku posebno pregovarati oko povećanja anuiteta jer se već znalo za nastale probleme vezane uz iste vrste kredita, a kada se javno obznanilo da postoji mogućnost konvertiranja kredita u eur to je učinila jer je u banku išla potražiti mogućnost kako da kredit, unatoč drastičnim povećanjima anuiteta, normalno dalje otplaćuje jer je stan bio opterećen hipotekom.

Nakon što je kredit konvertiran isti je u cijelosti otplaćen.

14.8. Dakle tužitelj je, kada se odlučio na predmetni kredit, dobio u poslovnici tužene na potpis unaprijed pripremljeni, tipizirani Ugovor, a kako joj je rečeno da su to takvi ugovori i takvi oblici kreditiranja na koje može pristati ili ne, zaključuje se da se radilo o principu kreditiranja "uzmi ili ostavi", dakle uvjeti Banke su takvi, a ako potrošač na njih ne pristaje neće moći realizirati kredit.

14.9. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna promjene valute po prodajnom tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF.

15. Na okolnost visine zahtjeva provedeno je vještačenje po tvrtki D&S iz Karlovca, a zadatak vještaka je bio utvrditi koliki je iznos tužitelj preplatio na ime razlike u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF po kojem je kredit isplaćen i iznosa kojeg je platio zbog rasta tečaja CHF, a sve u mjesečnim iznosima i ukupno, razliku između konvertirane glavnice u kunama i glavnice kakva bi bila da se preostala CHF glavnica pretvori u kunsku po početnom tečaju te izvršiti uračunavanje priznate preplate u konverziji sa potraživanjem tužitelja temeljem čl. 171 i čl. 172 ZOO.

15.1. Vještak je izvršio izračun prema cjelokupnoj dokumentaciji koja se nalazi u spisu, a koja je bila potrebna za izradu nalaza te utvrđuje da razlika između ugovorene valutne klauzule odnosno razlika koja je nastala zbog promjene tečaja po koje je kredit bio obračunavan i plaćan i početnog tečaja po kojem je kredit iskorišten iznosi 47.342,86 kn time da pozitivne razlike u korist tužitelja iznose 48.042,66 kn, a negativne u korist tužene 699,80 kn, a što iskazano u eurima iznosi 6.376,35 eura (pozitivne razlike u korist tužitelja) te 92,88 eura (negativne razlike u korist tužene). Pojedinačne iznose vještak prikazuje u tablici u stupcu 17 u kunama i stupcu 18 u eurima.

Nadalje utvrđuje da razlika između konvertirane glavnice i glavnice kakva bi bila da se preostala CHF glavnica po početnom otplatnom planu pretvori u kunsku po početnom tečaju iznosi 587,50 CHF odnosno 2.674,90 kn obračunato po tečaju CHF/HRK na dan isplate kredita što u eurima predstavlja iznos od 355,02 eura.

Nakon izvršenog prijeboja i uračunavanja priznate preplate u konverziji s potraživanjem tužitelja vještak utvrđuje da dug tuženika na dan zadnjeg povrata (31.3.2016.) iznosi 27.117,48 kn odnosno 3.599,11 eura.

Povratom priznate preplate u potpunosti su isplaćene zatezne kamate obračunate do 31. ožujka 2016. u iznosu od 2.284,69 eura (tada 17.213,97 kn) te dio glavnog duga od 2.777,25 eura (tada 20.925,18 kn).

Ako bi se preplata umanjila za iznos preplate priznate prilikom konverzije bez uračunavanja, a kako predlaže tužena, dug tužene prema tužiteljici iznosio bi 1.314,42 eura (ranije 9.903,51 kn).

Prema mišljenju vještaka konverzija je provedena sukladno zakonu, a sve uplate koje je tužiteljica vršila do dana konverzije uvažene su prilikom konverzije te je kod iste utvrđen višak od 38.139,15 kn.

16. Tužitelj je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka te u skladu s njim specificirao tužbeni zahtjev na način da potražuje upravo iznose koje je utvrdio vještak u ukupnosti.

17. Tužena je prigovorila nalazu vještaka ali se radi o prigovorima u kojima se ponovno osvrće na predmet spora i razloge zbog kojih smatra da tužbeni zahtjev nije osnovan, navodeći da vještačenje nije bilo potrebno te da je vještačenje zasnovano na pogrešnim premisama, pa kao takav nije upotrebljiv.

18. Međutim, sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka jer je isti izrađen na temelju relevantne dokumentacije, metodološki je jasan i logičan, a bez obzira što tuženik ne iznosi prigovore na izračun u pogledu visine, valja istaknuti da tuženik nije dostavio konkretan i matematički usporediv protuizračun kojim bi osporio nalaz.

19. Tuženik osporava da bi tužitelj imao pravo na bilo kakvo potraživanje za koje smatra da ima pravo i nakon što je provedena konverzija kredita.

19.1. Tužena banka u postupku tvrdi da tužitelj nema pravo na povrat jer je s tuženom bankom sklopio Dodatak ugovora o kreditu kojim je konvertiran kredit, a sukladno ZID ZKP/15, te su Dodatkom stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR te je stvorena nova pravna osnova između ugovornih strana, ovdje parničnih stranaka, i to s retroaktivnim učinkom konverzije; i time je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža, i to retroaktivnim priznavanjem cjelokupnih iznosa uplaćenih na ime povrata kredita u CHF, pa tako i svih mogućih preplata koje bi proizlazile iz osnovnog ugovora o kreditu.

19.2. Ovakav stav tuženika se ne može prihvatiti.

19.3. Kao što je rečeno, među strankama nije sporno da je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR i da je konverzija izvršena temeljem ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju.

19.4. Naime, odredbom čl. 19.c. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), koji je stupio na snagu 30.9.2015, točkom 1.-3. zakonodavac je propisao kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (točka 1.) dočim u točki 2. čl. 19.c. ZID ZPK zakonodavac propisuje da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o

kreditu te u točki 3. čl. 19.c. ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

19.5. ZID ZPK/15, imao je osnovni cilj sprječavanje nastavljanja nepoštene prakse banaka i dužničke krize u pravcu otklanjanja te dužničke krize koja je nastala zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.a do čl. 19.e ZID ZPK/15).

19.6. Zakonitost i provedba konverzije sukladno ZID ZPK/15 je utvrđena rješenjem VSRH broj: Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. kao i odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017.

19.7. Nema spora da je sama konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK/15, međutim sve to ne isključuje mogućnost postavljanja kondemnatornog zahtjeva onda kada konverzija nije ispravila posljedice nepošteno ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu.

19.8. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev- 18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto stajalište da i nakon sklapanja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverzije bio na snazi osnovni Ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke, a koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

19.9. U odluci VSRH broj: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. je zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka Osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

19.10. U vidu treba imati i izraženo stajalište Europskog suda u odluci broj C-452/18 od 9. srpnja 2020. u kojoj se razmatralo pitanje mogućnosti proglašavanja nepoštenom odredbe ugovora o obnovi kojom se potrošač odriče učinka proglašavanja odredbe nepoštenom, a u kojoj odluci se navodi:

- „...da članak 6.stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelje usluga i tog potrošača, kojim se potonji odriče učinka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da to odricanje rezultat je slobodnog i informiranog pristanka potrošača...“.

-da "članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 u vezi s točkom 1. Podtočkom (q) njezina Priloga, kao njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da: odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili

postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;..“

19.11. Dakle, prema stajalištu Suda EU, smatra se „nepoštenom“ odredba sadržana u ugovoru o obnovi kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, ako potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze. Tog potrošača ne obvezuje odredba ugovora kojom se on u budućim sporovima odriče podnošenja sudskih tužbi utemeljenih na pravima koja izvodi iz Direktive 93/13.

19.12. Također treba imati u vidu i presudu suda Europske unije C-118/17 od 14.ožujka 2019. (Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt.) u kojem je izraženo stajalište:

-kako činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nepoštenim i ništavim te zamijenjene novim odredbama da bi se održao postojeći ugovor na snazi ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima, -te kako sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio ponovno uspostavu pravno i činjenično situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštena odredba potrošačkog ugovora nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača na temelju naveden nepoštene odredbe i to unatoč zakonskoj intervenciji.

19.13. Dakle, prema stajalištu suda EU iz ove odluke, smatra se da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira ne eventualnu zakonsku intervenciju u njegovo pravo.

19.14. U odnosu na ovo pravno shvaćanje neodlučno je što je prema ZID ZPK/15 potrošaču tj. korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

19.15. U konkretnom slučaju tužitelj se odlučio za konverziju odnosno odabrao zaključiti dodatak osnovnog ugovora o kreditu primjenom ZID ZKP-a, koji je uostalom zakonodavac i donio u cilju sprječavanja nastavljanja nepoštene prakse banka i dužničke krize koja je nastala zbog rasta tečaja CHF.

Međutim, to što se tužitelj odlučio na zaključenje Dodatka ugovora o kreditu, tj. konverziju ne znači da je samim time u cijelosti ispravljena neravnoteža koja je nastala temeljem nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, niti da se tužitelj zaključenjem ugovora o konverziji odrekao potraživanja stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

Naime, Dodatak ugovora o kreditu primjenom ZID ZKP, je sklopljen 7. prosinca 2015., te u to vrijeme presuda u kolektivnom sporu nije postala pravomoćna u odnosu na ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli izraženoj u valuti švicarski franak, naime, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u odnosu na ugovorenu valutu postala je pravomoćna 14. lipnja 2018., te u vrijeme sklapanja Dodatka ugovora primjenom ZID ZKP tužitelj

kao prosječni potrošač nije znao niti je mogao znati za nišetnost odredbe o valutnoj klauzuli i pretpostaviti ishod postupka po kolektivnoj tužbi pokrenutoj po udruzi "Potrošač".

19.16. Međutim tužitelj se kod sklapanja Dodatka ugovora o kreditu njime nigdje nije odrekao potraživanja po osnovi nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

Sklapanjem Dodatka osnovnog ugovora o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a nije se radilo o sklapanju sasvim novog ugovora te je osnovni ugovor o kreditu u CHF postojao i od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu pa do sklapanja Aneksa osnovnom ugovoru o kreditu taj osnovni ugovor je vrijedio i imao sve pravne posljedice kao i kod korisnika kredita koji nisu sklopili dodatak osnovnom ugovoru i proveli konverziju.

19.17. U odluci VSRH Rev-18/2018 je zauzeto je shvaćanje da sve kada bi se i uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i nišetnim odredaba osnovnog ugovora o kreditu.

Sklapanjem Dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora, ali nisu regulirale prava korisnika kredita u CHF temeljem nišetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije, niti se kao što je rečeno tužitelj tim aneksom odrekao potraživanja po nišetnim i nepoštenim odredbama ugovora iz osnovnog ugovora.

19.18. Također ni odredbama ZID ZKP/15 nije regulirano niti je isključeno pravo na restituciju (po nišetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu) potrošača koji je odlučio sklopiti ugovor o konverziji.

19.19. Ističe se da se potrošač, odnosno korisnik kredita mogao nagoditi i dogovoriti sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora iz osnovnog ugovora o kreditu, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu.

19.20. U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu u CHF odluka odnosno pravomoćnost odluke u kolektivnom sporu uslijedilo je nakon sklapanja Dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te tužitelj kao potrošač i korisnik kredita nedvojbeno nije mogao u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i nišetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava.

20. Imajući u vidu sadržaj Dodatka ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i tuženik te naprijed citirane odredbe ZID ZPK, kao i naprijed navedena stajališta Europskog suda i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj: Rev 18/2018, stajalište je ovoga suda da tužitelj pristankom na konverziju tj. sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje do sklapanja sporazuma o konverziji u situaciji kada konverzija nije u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala na temelju tih nepoštenih ugovornih odredi te je stajalište ovoga suda da tužitelj osnovano (kondemnatornim zahtjevom) nakon sklopljenog sporazuma o konverziji zahtjeva povrat preplaćenih iznosa, s osnova nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli.

21. S obzirom na sve obrazloženo sud cijeni da tužitelj ima pravo na isplatu potraživanja, a koje je u konačnici, što se visine tiče, postavio u skladu s nalazom vještaka.

22.. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. ZPP prema kojoj se omjer uspjeha stranaka u postupku ocjenjuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu.

22.1. Tužitelj u glavnom tužbenom zahtjevu potražuje ukupni iznos od 8.361,54 eur (tada 63.000,00 kn). Nakon provedenog vještačenja tužitelj potražuje iznos od ukupno 3.954,00 eura.

22.2. Sud je u cijelosti udovoljio zahtjevu tužitelja te naložio tuženiku isplatu ukupnog iznosa od 3.954,11 eura, a sa preostalim iznosom od 4.407,41 eur tužitelj se odbija kao s viškom tužbenog zahtjeva.

22.3. Tužitelj j u cijelosti uspio s osnovom tužbenog zahtjeva što je uspjeh od 100%, a u odnosu na visinu uspio je u omjeru od 47,29% što je ukupno 147,29 Pa kada se taj omjer podijeli na dvije stranke izračun je da je uspjeh tužitelja omjer od 73,65%.

Kako tuženik nije uspio s osnovom, a osnov je osporavao to je njegov uspjeh omjer od 26,35%, pa kada se od većeg postotka odbije manji dolazi se do omjera od 47,3%, a to je omjer u kojem je tužitelj uspio u postupku.

S obzirom na navedeno cijeni se da su stranke uspjele u postupku u jednakom omjeru, pa svaka snosi svoje troškove postupka, a temeljem čl. 154 st 3 ZPP, osim troška vještačenja od 300,00 eura koji se tužitelju nadoknađuje u cijelosti jer se radi o nužnom trošku tužitelja potrebnom za izvođenje dokaza radi konačne odluke.

23. Slijedom iznijetog presuđeno je kao u izreci.

U Karlovcu 12. srpnja 2025.

Sudac: Renata Vrđuka

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335. st. 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz st. 9. čl. 335. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. Irena Blauhorn, odv. iz Klč.

2. OD Leko i partneri, Zgb

Broj zapisa: **9-30887-d37a1**

Kontrolni broj: **08d9c-07859-b1a40**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Renata Vrđuka, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.